

Nr. 50. } Decorah, Iowa, 15de December 1889. } 15de Marg.

„Thi Riget er dit, Magten og Goren i Evighed! Amen.“

(Jndsendt.)

Tilfidsft tænkter vi i Fadervor paa Guds store Rige, Magt og Goren.

Det er allerede blevet eder fortalt, kjære Børn, i den anden Bon, hvad det vil sige at være Konge og at have et Rige. Men intet jordist Rige kan sammenlignes med Guds Rige. Hele Jorden og alt, hvad der er paa den, alle Stjernerne, Solen og Maanen, ja Himmelen selv horer ham til. Han skabte det alt, og han alene har Ret til at herse over alt. Dersom I vil læse den 104de Davids Salme, saa vil I kunne lære meget om Guds Magt og Storhed. Fordi Gud har „al Magt i Himmelen og paa Jorden“, kan vi trygt bede vort „Fader vor“. Thi en, som har en saa

stor Magt, at han kan gjøre, hvad han vil, maa ogsaa kunne gjøre, hvad vi beder ham om.

Da det er Gud, som eier alle Ting, saa maa ogsaa de Ting, vi behøver og nyder godt af, høre ham til. Og da han har en saa stor Magt og kan og vil opfylde vore Bønner, saa bør vi takke og prise ham derfor. „En Vis rose sig ikke af sin Visdom, en Sterk rose sig ikke af sin Styrke, en Rig rose sig ikke af sin Rigdom“ (Jeremias 9, 23.); thi dette er alt Guds Gaver, for hvilke han maa æres og prises.

Der var engang en mægtig Konge, som herskede over mange Riger. Han byggede en stor Stad, som han prydede paa det herligste. En Dag, medens han gik i sit kongelige Palads, sagde han: „Mon dette ikke er det store Vabel, som jeg, jeg har bygget til et kongeligt Hus ved min sterke Magt og

til min Herligheds Ære?" Han blev for sin Hovmodigheds Skyld, berøvet sin Ære og Forstand og maatte en Tidlang bo hos Dyrene, fordi han ikke erkjendte, at den høieste har Magt over Menneskenes Rige og giver det, til hvem han vil. (Daniel 4, 30 og flg.)

„Thi Riget er dit, Magten og Æren i Evighed.“ Der er ikke Ende paa hans Kongerige, det skal vare til evig Tid. Lykkelige er de, som hører til Guds Rige; thi de vil komme til at faa leve og regjere med ham i al Evighed. Kjære Børn, I ved ikke, om I lever, til I bliver store; men dersom I elsker Gud og er hans Børn, saa vil I ved Døden ombytte dette Liv med evig Salighed.

„A m e n.“

Dette lille Ord betyder: visseelig, sandelig, det skal ske. Dette lille Ord sætter vi til vore Bønner, fordi vi som troende skal være visse paa, at Gud vil give os, hvad vi beder ham om, saafremt vi ikke bede om noget, der vil blive os til Skade; „thi han har befaleet os at bede og lagt den Forjættelse til Befalingen, at han vil høre os“. Lad os derfor, kjære Børn, komme til Gud i Bønner og bede ham om, hvad vi trænger. Ved sluttigt „Fader vor“ og andre Bønner, som I har lært af eders Forældre!

Jesu, styr du mine Tanker,
Jesu, lad mig leve faa,
At, hvor jeg i Verden vanter,
Et Guds Barn jeg blive maa.
At hver Stund jeg Nåde drager
Gud til Ære mig til Gavn,
Og saa dør, naar dig behager,
I det søde Jesu Navn! Amen.

Mennesket blev skabt i Guds Billede.

Der er en Del Mennesker, og deres Tal vokser stædt nu om Dagen, som benægter, at Mennesket er skabt i Guds Billede. Mennesket, siger de, er blot den høieste Klasse i Dyreriget. En troende Englænder havde nogle bekjendte, som var tilbuede i denne Logn. Han forsøgte ofte at overbevise dem om, hvor dybt denne deres Tro nedværdigede Mennesket; men de vilde ikke lade sig rokke. Saa var det en Aften, han igjen var samlet med dem, og Saamtalen kom da atter ind paa Spørgsmaalet om Menneskets Oprindelse. Efterat han da igjen med forskellige Grunde havde slaaet deres Indvendinger imod den kristelige Lære om Menneskets Oprindelse tilbage, drog han pludselig et Forhæng tilside, og bag dette saa man en prægtig klædt, affhyelig Ube, som gren dem imode. Derpaa sagde han: „Hvis her nu er nogen blandt eder, som betragter den Herre der (han pegede dermed paa Uben) som sin Stamsfader, saa hov han nu, som det kommer sig en Slegting, ræffe ham Haanden. Jeg for min Del vil intet have med ham at gjøre.“ Som vi nok kan tænke, havde ikke de fine Herrer lyst til at gjøre nærmere Bekjendtskab med denne sin „Stamsfader“.

Napoleon den store udtalte engang om dem, som satte Mennesket i Klasse med Dyrene: „Væk med eder! Jeg vil ikke have noget at gjøre med Mennesker, som anser sig selv for at være Stærn og ogsaa vil indbilde mig, at jeg er Stærn; som anser sig selv for at være Dyr og ogsaa vil indbilde mig, at jeg er et Dyr.“ Lad os sige det samme! Vi vil ikke lytte til dem, som vil føre os ind i disse Bantvøens Forvildelser. Thi vi ved, at den, som anser sig selv for at være et Dyr, han vil ogsaa snart synke ned til at blive lig Dyret.

Barnet med Ratten.

Misundelse.

En Konge indbød engang til sit Slot to Mænd. Han kjendte den enes avindsyge Karakter. Til ham sagde Kongen:

„Jeg vil give dig, hvad du begjærer, paa den Betingelse, at din Kamerat modtager det dobbelte.“

Den misundelige Mand tænkte først paa at bede om stor Rigdom; men han erindrede straks, at hans Kamerat da vilde faa dobbelt saa meget deraf, og den Tanke kunde han ikke udstaa. Saa tænkte han paa at bede om noget af ringe Værdi, men ogsaa da vilde Naboen have den største Fordel. Hvad var her at gjøre? For at undgaa, at Naboen skal blive mere begunstiget end ham selv, giver han Afkald paa alt godt for sig selv og vælger tilsidst — at faa et af sine Dine udstykket, forat han kan faa Naboen aldeles blind.

Chrysothomus kalder Misundelse „Satans mest hvide Ridehest“. Ja, ifandhed, Sjælefienden har en djævelsk Lyft efter at faa os til at ride denne Hest, og paa den at fore baade os selv og vor Næste med os i Fordærvelse. Den, som er en Slave af denne Last, dræber sin egen Lykke og Fred; idet han misunder Næsten hans Gods og Lykke, mister han sit eget Gods og sin egen Lykke.

I en Auarist-Søndagskole.

Læreren: „Nu, mine Børn, hvad er Bomber nyttige til?“

Klassen: „Til at kaste paa Politiet.“

Læreren: „Hvorfor vil I bruge dem mod Politiet?“

Klassen: „Fordi det vil haandhæve Loven, og den vil vi ikke vide af.“

Læreren: „Det er ret.“

Smidlertid kom en gal Mand springende med en blank Kniv og begyndte at slaa om sig til alle Kanter. Alle skræbte forskrækkede ud og begyndte at raabe efter Politiet: „Politi! Politi!“

Gaade.

Mit første af din Person er en Del,
Mit andet smager saa sødt og behageligt;
Men hvis man giver dig Tingen hel,
Da er for dit første det ret beklageligt.

G.

Rvitteringer.

Til det nye Skolelærer-Seminar i Sioux Falls.

Ved Past. S. Johnson. Lønde-Indsamling i Wild Rice Wgh. ved følgende Børn: Carl Laurence Kunal \$2.00, Johanne Kirkeby 1.53, Anne Rogen 0.75, Anna Marie Holm 0.81, August Seittne 0.91, Hans Kragerø 0.35, Brita Urbaht 0.42. Liff. \$6.77.

Ved Past. D. E. Lee 2den Lønde-Indsamling ved følgende Børn: Karlton Myhre \$0.40, Sofie Eiten 1.50, Bertha W. Arne 1.01, Lilla W. Arne 0.90, Marie Eiten 0.83, Halle E. Quarve 0.60, Thorvald Dixon 0.25, Alme Leborjen 0.45, Eli Marie Bratvold 0.50, Tina Hanson 0.25, Else Hanson 0.25. Liff. \$6.94.

Ved Past. A. Chr. Olsen fra Mills Grove, Ill.: Ephra Jensen \$0.25, Ephra Larsen 0.25, Sophia Johansen 0.25, Marie Jensen 0.50, Marinus Jensen 0.50. Liff. \$1.75;

Sum: \$15.46.

Decorah, Iowa, 23de November. 1889.

G. D. Rustab.

BØRNEBLAD, a Children's Paper, published weekly by LUTHERAN PUBLISHING HOUSE, Decorah, Iowa.

Entered at the post office at Decorah, Ia., as second-class matter.